

מאמר התחזקות

אוצר של הלכה, חיזוק, מעשיות, בעבודת שמירת העיניים

שנה ו' גליון ס"ג | לשון קודש | חודש כסלו - חנוכה תשפ"ו

ה

בשרית

בשמירת עיניים

הרה"ג ר' בערל טויבער שליט"א
מבשר ומאיר המפורסם

סדרה ליומנו
שארית ותשובה

נושא ה': לא להתרשל אפילו בדברים קטנים

בדיוק כמו ספינה, שכאשר היא סגורה ואטומה מכל צדדיה, המים אינם חודרים אליה, והיא שטה במים בבטחה. אך אם היא רק 'נפתחת קמעה אל הים הגדול', כי אז המים יתחילו לזרום פנימה בשצף קצף, עד שכבר לא ניתן יהיה לעצור אותם. אם מרפים אפילו 'במשהו', כי סוף כל סוף "לא צריך לחיות בריבוע... כמוכן לא כסגנונו הגס של המקולקל הוא חלילה, רק ליהנות קצת יותר מהעולם, מחיים פתוחים יותר..." יותר הוא כבר לא הבעלים על עצמו.

אל תתן לשכל להפסיד במלחמה!

למעשה אנו מוצאים יסוד זה כבר בספר קהלת (ח, ח) שם אומר לנו החכם מכל אדם: "אין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח".

המפרשים (ספורנו, אהל נגידים), מבארים כי הפסוק מורה לנו את הדרך להיות שמח בחלקו. שלמה המלך אומר לאדם: אתה רוצה

הנני בעה"ב פשוט שמשתדל לנהוג כפי המוטל עלי מצד ההלכה, בין ברחוב ובין במקום העבודה. עם כל זה, לא תמיד עולה בידי לעמוד כראוי על כל הגדרות והסייגים, הקוצים וההידורים בשמירת העיניים, עד האחרון שבהם. סוף כל סוף אינני 'פרומער' גדול...

אך שמתי לב, שדוקא כאשר אני מרפה מעט בכל אותן 'דקדוקים', אני לעתים קרובות מגלה שהיצר פתאום לכד אותי בתוך רשתו פנימה, ואני מוצא את עצמי סבוך ונלכד במצודתו.

מהי העצה לכך?

למנוע את הסדקים הראשונים

ניתן לומר שזוהי דוגמא לשאלת חכם, שכן התשובה טמונה למעשה בשאלה עצמה...

עלינו לדעת ולזכור יסוד חשוב ביותר המובא בכל הספרים הק', שאדם צריך לשים את עיקר מגמתו על הסדק הראשון, ויעמוד בכל כוחו שלא לתת ליצר הרע אף דריסת רגל קלה אל תוכו פנימה. כיון שאם ישאיר את הפתח פתוח אפילו במשהו, ויתן מקום, ולו הקטן ביותר, להבלי היצר, הדבר רק ימשיך ויעמיק, עד שיגרום לחורבן גדול. הוא לעולם לא יגמור עם זה.

כאשר אדם עומד במרומי מגדל בן מאה קומות, ורוצה לקפוץ 'רק שתי קומות', עד לקומה התשעים ושמונה... הוא כבר לא ישלוט על התוצאות. ברגע שקפצת, אפילו מעט, שחררת את מוסרות השליטה ממך והלאה. יותר אינך בעל הבית על עצמך. הוא נופל וצועק: "לא זה מה שרציתי..." אך ר' יהודי, אם כבר קפצת, הנפילה הגדולה היא כבר חלק בלתי נפרד, תוצאה ישירה. אם החילות לנפול...

שאלה:

תשובה:

תוכן הגליון

בהירות | הרה"ג ר' בערל טויבער שליט"א ... עמוד א-ג

יאמרו המושלים ... עמוד ה

זהב ויהלומים עצומים באפריקה ובמקומות נוספים ברחבי תבל, שבהם כורים את החומרים היקרים הללו. תשעים אחוז! מהיהלומים הגולמיים ברחבי העולם נמכרים על ידם.

מטבע הדברים, הם אינם מוכרים את מוצריהם לכל מי שרוצה. הם עוסקים רק עם כ-150 לקוחות נבחרים, 'סייט הולדרים', שמורשים מטעמם לקבל את הסחורה ולמכור אותה הלאה. אין זה דבר פשוט להתקבל כלקוח החברה, זו זכייה שלימה. ישנם סוכנים מיוחדים, 'ברוקרים' העוסקים ברישום אנשים המעוניינים להגיע לשם. בדרך כלל מדובר בתהליך הנמשך מספר שנים, במהלכו החברה עורכת חקירות ודרישות על האדם ועברו, כדי לוודא שהוא אכן ראוי להיות לשאת את התואר 'לקוח די בירס'. הנהוג הוא שמכל 100 אנשים המגישים מועמדות להיות 'סייט הולדר', ייבחרו רק אחד או שנים.

מספר אותו יהודי: "אני הקטן, אדם פשוט מאנטוורפן, העזתי להגיש בקשה. זה לא שהייתה לי 'הווה אמינא' שיסתכלו על הבקשה שלי, אך בכל זאת הגשתי מועמדות דרך 'ברוקר' ממונה.

"מה עשה הקב"ה? כעבור זמן מה, מתקשר אליי הברוקר ומודיע לי: "הבקשה שלך על השולחן, דנים עליה". לא חולף זמן רב נוסף, והוא אומר לי שבחברה כבר עברו על כל המידע והם עומדים כעת בשלב שבו חמישה אנשים נציגים בכירים מהחברה, מגיעים לאנטוורפן כדי להיפגש איתי!

הניסיון...

"הייתי נרגש לקראת יום הפגישה הגדולה, שבו אכן הגיעו חמישה נציגים בכירים מהחברה; המנהל הבכיר, הדירקטור, סגן הדירקטור, המנהל הכללי, ועוד אחד שאיני זוכר כעת את הגדרתו המדויקת.

"הם לקחו בחשבון שהיות שהם מגיעים מלונדון, שם מדברים אנגלית, ואנוכי הרי מתגורר באנטוורפן, שבה מדברים פלמית, יתכן שיצטרכו למתורגמן. ואכן הם הביאו איתם מתורגמן - אשה. למעשה אני יודע אנגלית טובה ולא היה צורך בכך כלל, אך כך היה, האישה הגיעה איתם.

"קבלת הפנים הייתה מאוד רשמית ונימוסית, כמתבקש לחברה שמכבדת את עצמה. סוף כל סוף מדובר באנשים רשמיים מלונדון, לא אנשים זולים מאמריקה... וכנהוג, הדבר הראשון הוא 'מעמד לחיצת ידיים'. כל אחד לוחץ יד ומציג את עצמו. כך היה עם הראשון, עם השני, וכו', לבסוף הגיע תורה של האישה.

וממשיך החינוך בדברי הדרכה יסודיים על כל העניין:

"ודע בני, ותהא מרגלא בפומך מה שאמרנו זכרונם לברכה (אבות ד, ה) "עבירה גוררת עבירה ומצוה גוררת מצוה, שאם תשית דעתך למלאות תאוותך הרעה פעם אחת, תמשך אחריה כמה פעמים" - היינו אם תיכנע לתאוותך הרעה אפילו פעם אחת, הדברך ימשוך אותך חלילה הלאה. כי אם פתחת לו פתח, הוא כבר בפנים, וזה לא ייעצר שם. והדבר תקף גם לצד השני: "ואם תזכה להיות גבור בארץ לכבוש יצרך ולעצום עיניך מראות ברע פעם אחת, יקל בעיניך לעשות כן כמה פעמים".

והוא ממשיך את הדבר לשתיי יין - "כי התאוה תמשוך הבשר כמשוך היין אל שותיו", בדיוק כשם שיכור להוט אחר הטיפה המרה, ונמשך אליה שוב ושוב "כן הדבר הזה, כל איש בהרגילו בתאוות ובהתמידו בהן, יחזק עליו יצרו הרע יום יום". אי לכך הוה יודע, שכאשר אתה פותח פתח קטן לחטא, אתה בעצם קורא לו לחדור אליך עמוק עמוק, ולמשוך אותך אל מקום שלא שיערת.

ומסיים החינוך: "ובהמנעו מהם" - כאשר יהודי נמנע מלהסתכל במה שאסור, "ישמח בחלקו תמיד כל היום". כאן טמון המפתח להיות איש שמח ומרוצה, אם לא נותנים למים המלוחים להיכנס ולגרום נזק, האדם נשאר שמח וטוב לב תמיד. "ויראה כי אלקים עשה את האדם ישר, והמה בקשו חשבונות רבים ללא תועלת של כלום" - אל תכניס אליך דברים מיותרים, אל תהיה מאותם שמסתכלים לכל עבר, כי זה רק יביא אותך לאי שביעות רצון ודכדוך.

הרי יש לנו בחיים כל כך הרבה דברים טובים; מי מפריע לך ליהנות מכל אלו ולשמוח באמת בחיים שלך? ככל שפחות נותנים דרור לעיניים, כך ניתן להיות יותר שמח בחלקו! שמירת עיניים היא דבר יקר ערך, זוהי זכייה במתנת החיים האמיתיים!

הגיש הצעה לחברה היהלומים העולמית

להלן סיפור אמיתי ומהימן ממקור ראשון, שרק לאחרונה נשלח אלי מפי בעל המעשה עצמו, שממנו רואים בבירור שעל ידי התנהגות בזהירות ובקדושה לא מפסידים מאומה, אדרבא, רק מרוויחים, והרבה, כי "שומר מצווה לא ידע דבר רע".

היהודי הזה גר באנטוורפן שבבלגיה, וסיפורו עוסק בחברה בשם 'דה בירס', שהיא אחת החברות העשירות בעולם. המטה הראשי שלהם נמצא בלונדון, אך בבעלותם מכרות

לחיות חיי אושר? אתה רוצה להיות מרוצה ממה שיש לך? ליהנות ממשפחתך, מאשתך וילדיך, מכספך, ומכל מה שהקב"ה נתן לך? אם אתה רוצה למצוא סיפוק ונחת ממתנותיך, אז שים לב! אל תפתח את הפתח לשום מחשבה או ראייה לא טובה! כי "אין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח", וכפי שהספורנו אומר שם בלשונו: "אחר שהתחיל הקלקול, בהיות יצרו תקפו לא יוכל להזהר". אם תתחיל להרפות מעט, כבר לא תוכל לשלוט על כך!

הספורנו מבאר שבכל אדם קיימים שני כוחות הנלחמים ביניהם. כוח התאוה שמושך אותו ועלול חלילה להורגו, וכוח השכל שמושך לצד השני, ואומר לו: "זהירות, הדבר הוא רע, שב ואל תעשה".

אדם המתרשל קצת, ונותן לכח התאוה את רשות הדיבור, אפילו במקצת; כוח השכל מאבד את הממשלה, ושוב אינו יכול לגבור על כוח התאוה. כבר הכנסת אליך את התאוה, עברת למרותו! כשדבר עדיין נמצא בקטנות, ניתן לגבור עליו בקלות, ולמחותו מעל פני האדמה. אך אם כבר נותנים לו מקום, ונכנסים לתוכו, אפילו במקצת, נשארים 'תקועים' שם, ועוד ממשיכים חלילה רחוק הרבה יותר.

וזה פירוש הפסוק: "אין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח" - את כח התאוה צריך להרחיק, לא לנסות למשול עליו. כי אם הוא כבר נמצא בשטח, הוא מנצח את כולם בקלות! לכן הזהר ואל תפתח לו שום פתח, כי זה לא ייגמר שם. אלא רחוק הרבה יותר.

שמירת עיניים במשנתו של ספר החינוך

הדברים מבוררים עוד יותר לאחר העיון בדבריו הקד' של ספר החינוך, מצווה שפ"ז, שם לאחר שמבאר את ענין הלאו של 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', שענינו הוא לא לחשוב ולהסתכל בדברים שהם היפוך מדרך התורה, הוא מסיים בלשונו המתוק:

"שורש מצוה זה נגלה, כי בזה ישמר האדם מחטא לה' כל ימיו" - דהיינו שעל ידי מצוה זו נשמר אדם מחטא כל ימיו. "והמצוה הזאת באמת יסוד גדול בדת, כי המחשבות הרעות אבות הטומאות, והמעשים ילדיהן" - המחשבות רעות הן כאב הטומאה, והמעשים הרעים שנובעים מהם הם כילדיהן. "ואם ימות האדם טרם יוליד, אין זכר לבנים, נמצאת זאת המניעה שורש שכל הטובות יוצאות ממנה". ובדיוק כשם שאדם שמת ללא ילדים, כבר לא יישאר ממנו שם ושאריית בעולם, כך אם לא תהיה מחשבה או ראייה אסורה בעולם, לא יהיו גם מעשים אסורים.

תפילות ובקשות על שמירת עיניים

תפילה מאת הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

נמסר במיוחד למפעל טורור עיניים
כדי לפרסמו בקרב עם מגולה - קץ חשפ"ב

לשם יחוד קודשא בריך הוא
ושכינתה, ברחילו ורחימו, הנני
מבין בשמירת עיני ומחשבותי
לקיים מצות בוראי שצוני לשמר
את עיני ומחשבותי, כמו שנאמר
ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם, לעשות נחת רוח להבורא
יתברך שמו.

רבנו של עולם חס וחמול עלי וזכני לקדש
ולשמור את עיני מכל ראייה והסתכלות
אסורה ותעורני לעצם את עיני מראות ברע,
ותן לי כח ונבונה מאתך לשבר את יצרי הרע
ולכבש את תאותי ולא אתור אחר עיני ויהיו
עיני ברשותי שלא להביט על שום דבר שלא
ברצונך כמו שצויתנו בתורתך, ולא תתורו
אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

אבי אב הרחמן, אלך נשאתי את עיני ולך
לבד עיני תלויות ומחלות, שתחנני ותרחם
עלי ותהיה בעורי ותצילני ותשמר את עיני
תמיד בשמירה עליונה מכל מיני פגם הראות,
שלא אבוא לידי נסיון כלל ולא אפגע בשום
ראיה אסורה חס ושלום לעולם אפילו בשוגג
ובאגס, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום
העבר עיני מראות שוא, ואפלו אם יארע
חס ושלום בלכתי בדרך או בשאר מקומות
שאראה בעיני מה שאראה, עשה ברחמך
הרבים, שלא יגיע לדעתי ומחי מזה שום צד
הרהור רע כלל ח"ו, ולא יכלכל את דעתי כלל
שום ראייה והסתכלות, רק אופה להיות דבוק
בקדשתך תמיד. שמרה נפשי והצילני אל
אבוש כי חסיתי בך.

כך הנפש הבהמית שומעת ומרגישה; אהה,
כעת דיברת 'במזמנים'... ניתן להרוויח כסף
ולראות ישועות משמירת העיניים!... וכך
זוכים בעז"ה להתחזק במתנה עצומה זו.

סיפורים כאלה חשוב לחזור עליהם כי הם
פונים ישירות ל"רגש" של האדם וחודרים אליו,
כך שיזכור תמיד את האמת ש"אין אדם שומע
לי ומפסיד"; לעולם לא מפסידים מהתנהגות
רצון הקב"ה. אלו אינן סגולות, אלא תוצאה
מהאופן שבו ברא הקב"ה את הבריאה, שאם
פועלים עושים נכון, ייצא מזה רק טוב.

והישועה הגדולה ביותר שאדם יכול לזכות לה
בעולם, אך זאת מבין רק השכל. בפועל, האדם
אינו חש זאת בלבו. מוחו יכול להבין היטב
את יקרת שמירת העיניים, אך עיניו תמשכנה
למשוך אותו, כי הוא אינו 'מרגיש', הגם שהוא
'יודע' היטב.

לצייר בדמיוני את חשיבות ההתגברות

ישנם אנשים שיש להם את היכולת לפעול,
בכוח הדמיון דקדושה, שהשכל יתאחד עם
רגשותיהם, עד שהם חשים בפועל ממש את
מה שהשכל אומר.

אדם כזה יכול לעצום את עיניו ולצייר לעצמו,
כיצד עומדים מאות אלפי מלאכים ושרפים
באולם ענק המעוטר מהמסד עד הטפחות
בפארענצ'עס עצומי ממדים, הנמשכים על פני
כמה גושי בניינים, עם מאות מדרגות כלפי
מעלה, וכולם כאחד מתבוננים בו בציפיה
דרוכה, לראות אם יתחזק בניסיון בשמירת
העיניים. אם הוא נוהג כראוי, כולם מוחאים
לו כפיים ביחד וצועקים לו "וואו!..." אך אם לא,
כל הקהל מתחיל לבכות מרה.

אם ניתן לדמיון זאת, וודאי שזה טוב מאוד,
שהרי האמת היא אכן כך. אין זה דמיון,
אירועים כאלה מתרחשים בפועל ממש, אלא
שאיננו רואים זאת בעינינו.

סיפורי 'אין אדם שומע לי ומפסיד' מדברים את שפת הגוף

אך לא כל אחד הוא בר-הכי לתאר לעצמו
תיאורים כאלו, ולכן צריך גם להשתמש בשפה
המדברת אל רגשותינו הפשוטים. התורה
הקדושה כבר מדברת את שפת השכר והעונש
לגוף, וכפי שאנו אומרים "אני מאמין שהבורא
ברוך הוא גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש
לעוברי מצותיו".

זה חשוב מאוד, כי זה מדבר אל ליבנו, ופונה
גם אל הנפש הבהמית: "אתה שם... אם לא
תתנהג כראוי, תקבל מכות נאמנות! ולא,
הכוונה אינה רק על העולם הבא, אלא גם
כאן בעולם הזה ממש, אתה מביא על עצמך
חלילה השלכות מרות". וגם בצד ההפוך: "אם
תתנהג יפה, תיעזר בישועות - כאן בעולם
זהה! הביזנס יעלה ויצליח, תרוויח הרבה כסף!
זה ישתלם לך!"

מספר היהודי: "אני, כמובן, לא לחצתי יד.
חשבתי לעצמי, אני נכד של הרה"ק מצאנז
ואינני מושיט יד לאישה" (דרך אגב, זה דווקא
לא קשור לנכדי צאנז, מי שהוא נכד של
אברהם אבינו גם אינו עושה זאת...)

במקום להושיט יד, הוא נתן קידה קלה
בראשו, והמשיך הלאה. לא נעלם ממנו שכולם
מסתכלים עליו, והוא הרגיש מיד ש'המשחק
נגמר'. 'חוסר אנושיות' כזה הם לא יבלעו.
למעשה, הם המשיכו בישיבה ושוחחו, לא היה
צורך כלל במתורגמן, ולאחר זמן מה הם קמו
והלכו.

סוד ההצלחה

למחרת התקשר היהודי לברוקר שלו ואומר
לו: "תשמע, אני מבין שהעניין ירד מהפרק,
בגלל הסיפור עם האישה אתמול. אבל אולי
בכל זאת תוכל להסביר להם שלא התכוונתי
להעליב אף אחד. אני פשוט יהודי מסורתי
ואצלנו לא לוחצים יד לנשים זרות וכו'.

הברוקר נתן לו לסיים, ואז אמר לו: "דע לך
שהם דוקא התרשמו ממך עמוקות! הנושאים
שעלו במהלך הישיבה זה דבר אחד, אבל בעיקר
תפס אותם זה שלא לחצת יד לאישה. הם
הבינו מיד שזה נובע מעיקרון, כי התנהגותך
הכוללת הייתה מאוד אדיבה ומכבדת. אדם
בעל עקרונות פירושו שהוא אינו מתכופף גם
במצבים קשים, וזה מה שמצא חן בעיניהם
באופן במיוחד. הם החליטו שבדיוק זה מה
שהם צריכים!"

סופו של הסיפור היה שהיהודי אכן נבחר
להיות לקוח 'דה בירס', ודווקא בגלל עמידתו
האיתנה למען היהדות. את מה שהחשיב
לסיבה לכשלוננו, דוקא היא התבררה כסיבת
ההצלחה.

מדוע חשוב לשמוע סיפורים כאלה?

כששומעים סיפורים מסוג זה, המספרים על
טובות הנאה שונות שיהודים ראו בזכות קבלה
טובה שקבלו על עצמם, לדו' גדר בשמירת
העיניים, יש התוהים לעתים: מה התועלת
בסיפור כזה? הרי עצם מתנת 'שמירת העיניים'
שווה טריליוני פעמים יותר מהישועה שאדם
זכה לה בזכותה!

אלא שהאמת פשוטה מאוד; נכון ששמירת
העיניים עצמה היא הרווח הגדול ביותר

התרחקות מנשים

הנוגעות לימי החנוכה

מחיצה

ז. בכל מקום שמתאספים בו קהל של גברים ונשים יחדיו, חייבים להניח מחיצה שתפריד ביניהם כהלכה.

דבר שמביא לידי הרהור

ח. כתבו הפוסקים, שכל אלו הדברים שחז"ל והשולחן ערוך מנו שהם בכלל דין התרחקות מנשים, לא התכוונו לומר ששאר הדברים מותרים תמיד, אלא ככל שאדם יודע שדבר מה או התנהגות מסוימת יכול להביא אותו להרהורים או לקרבת הדעת, חייב הוא להתרחק מכך. והטעם שחז"ל לא מנו את הכל, כי רבים הם הפרטים בכך ואי אפשר לפרטם, ולכן מנו רק חלק מהם, אך כל אחד יוסיף ויעשה סייג לעצמו בדברים שעלולים להיות לו לרועץ בענין זה.¹

וקריצה ורמיזה שהוא לצורך דבר מסוים ולא בדרך חיבה וקירבה, מצדד ב**שו"ת באר משה** (ח"ד ס"ו אות ו) להיתר, וזה לשונו: "הא דאסור לקרוץ בידיו ורגליו ולרמוז בעיניו היינו אם עושה זה בדרך חיבה, אבל בלאו הכי אם מרמו לה לדבר חול סתם שלא בדרך אהבה, בודאי לא אסרי לכולי עלמא, לא מדאורייתא ואפשר גם לא מדרבנן", עכ"ל ועיי"ש עוד, וכבר מציינו כזה בפירוש המשניות להרמב"ם (סנהדרין פרק ז') וז"ל: "והקריצה בעין במתכוין להנאה כל זה אסור וכו'", עכ"ל. הרי שאין האיסור אלא במתכוין להנאה.

ז. גמרא קידושין פא, סוכה נא, שלחן ערוך או"ח (סי' תקכ"ט ס"ד) "לא יתקבצו לאכול ולשתות אנשים ונשים ויבואו לידי עבירה, וכן יזהרו בדבר זה לכן העם כדי שלא יתערבו אנשים ונשים בבתיהם לשמחה". ועיין ב**שו"ת מקדש ישראל** לחנוכה סי' ט' שהאריך לבאר כיצד יש להתנהג בדיני מחיצה אצל מסיבת חנוכה שהסבא עורך לכל משפחתו. וע"ע מזה ב**שו"ת דברי יואל** סי' י', **שו"ת שבט הלוי** ח"א סי' כט וח"ח סי' רפא, ובמכתב המובא בספר **מעשה איש** ח"ד עמ' קכד.

ח. ספר החינוך (מצוה קפח): "כלל הדבר הוא שלא יעשה שום דבר בעולם המביאו לידי הרהור בנשים, לא במעשה ולא בדבור ולא שום רמז לקרב דעת האשה הקלה אל דעתו וכו'. ואין באפשר להגיד פרטי הענינים שידע האדם לעשות לקרב אליו דעת האשה שהוא קל, ולכן הזהירו ז"ל מהם קצת, ובשאר יזהר כל אחד ואחד לשמור עצמו לפי מה שימצא את גופו, כי ה' יראה ללבב", עכ"ל.

שחוק וקלות ראש - משחק משותף

ד. חכמינו ז"ל מנו דברים שונים בכלל האיסור של התרחקות מנשים. אחד מהדברים אשר מובאים בשולחן ערוך הוא "שחוק וקלות ראש", כלומר שאסור לצחוק עם אשה זרה, 'לבלות' בחברתה, או לנהוג עמה בקלות דעת.²

ה. משחק, תכנית או פעילות משותפת, נכנסים גם הם בכלל "שחוק וקלות ראש", לכן אסור להצטרף למשחק משפחתי במסיבת חנוכה שיש שם נשים זרות לו.³

קריצה ורמיזה / חייוך ובת שחוק / סימן בידיים

ו. דבר נוסף שחז"ל אסרו הוא 'קריצה ורמיזה', וכלשון השו"ע: "ואסור לקרוץ בידיו או ברגליו, ולרמוז בעיניו לאחד מהעריות". דהיינו שאסור להעביר רמזים בינו לבינה באופן שהדבר מבטא קרבה וחובה בכל צורה שהיא, כגון לרמוז בעיניים, להראות פנים שוחקות, ולסמן בידיים וכדו'.⁴

ד. שלחן ערוך (שם): "ואסור לשחק עמה להקל ראשו כנגדה". ועיין בספר **לבושה של תורה** (פאלק, סימן עט אות ג-ד) שדן דהא לכאורה גם בלא נשים אסור שחוק וקלות ראש, כמבואר באבות (פ"ג מ"ג), ומאי שנה כאן. ותירץ דבנשים החמירו יותר שאפילו בסוגי שחוק וקלות ראש שבעלמא מותר, כגון שחוק מיעוט שאינו ממלא פיו שחוק, או קלות ראש מיעוט, כגון ששוכב על הסאפה וכדומה, בכל זה אסור כשהוא בפני הערוה. ומקור הדין הוא ממשנה **דאבות** (פ"ג מ"ג) "שחוק וקלות ראש מרגילין לערוה" (כן ציין בהגהות הגר"א), וכתב שם **הרבינו יונה**: "אבל כונן ראש ויראה הם סייג לעריות".

ה. ערוך השולחן (אבה"ע סי' כב אות י"ח): "לפיכך ראוי לו לאדם לכופ יצרו בדבר זה ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה ובמחשבה טהורה ובדעה נכונה כדי להינצל מהן, ויזהר מן היחוד שהוא הגורם הגדול, וכל שכן מהטויל עם הנשים ומלשחוק עמהם בקוביא". וכן מבואר ב**שיעורי שבט הלוי** (י"ד סי' קצה ס"ב), דלשחוק גע"מ הוא בכלל שחוק וקלות ראש.

ו. שלחן ערוך (אבה"ע שם). ומה שכתבנו שם 'החייוך' הוא בכלל קריצה, כי כ' ישראל קדושים (פרק בדיני התרחקות מנשים).

להתרחק מהנשים מאוד מאוד

א. נפסק להלכה בשולחן ערוך: "צריך אדם להתרחק מהנשים מאוד מאוד". הפוסקים עמדו על הלשון "מאוד מאוד" שאינו שגור בדרך כלל בפי המחבר, ורק כאן לענין הלכות התרחקות מעריות נקט לשון זה, שיש במשמעו התרחקות יתירה, כי לעניינים אלו יש יצר גדול ולכן יש לאדם לעמוד רחוק ככל שרק שייך.⁵

קרובי משפחה

ב. כל הלכות התרחקות מנשים שייכות גם אצל 'קרובות משפחה' כגון גיסה, בת דודה וכדו', כיון שעל פי ההלכה הן נחשבות כנשים זרות. יוצאות מכלל זה הן, אם, סבתא, אחות, בת ונכדה.⁶

ג. בענין התרחקות מקרובים כותב **החיי אדם**, שמאלו צריך אדם להתרחק עוד יותר מאשה זרה כי המכשול בהן קרוב יותר, ובפרט כשלבן גס בהן, ולכן יש לפרסם זאת ברבים ובפרט להמון העם. וז"ל: "לפי שראיתי ושמעתי מהרבה בני אדם שהם עם הארצים וחושבים שכל הקרוב יותר מותר וכו', כאילו היא אשתו וחס ושלום, ומצוה לפרסם, דאדרבה כל הקרוב קרוב יותר צריך להתרחק וכו', ולכן צריך האדם ליזהר מאד ומכל שכן מאלו שלבו גס בהן".⁷

א. שלחן ערוך אבה"ע (סי' כא ס"א). וכתב בבית שמואל (שם סק"א) "לפי שנפשו של אדם מחמדתו לכן כתב מאוד מאוד". וכ"כ ב**פיה לבב** ח"ה שם.

ב. שלחן ערוך אבה"ע (שם ס"ז), **לבוש** (אבה"ע שם). וז"ל **ברכי יוסף** מחזיק ברכה (או"ח סי' תר"ג סק"א), "כל אשה שהיא אסורה עליו אסור בה ככל הנשים, וחוץ מאחותו ואמו ובתו כולם שוות באיסור". וכ"כ בהגהות **היעב"ץ** (מגילה לא): "מה שביטלו אנשי נוסט הגדולה יצא דעריות במקצת, לא אהני אלא לקריבתה, דהיינו אמו ואחותו ובתו ודכוותיה, דמשום קרובה ידידה, ואכתי איכא אשת איש, חמותו וכלתו ואחות אשתו דלא נתבטל היצירה". - ולענין אחותו, זה רק בדיני התרחקות, אבל חז"ל אסור גם באחותו, כמבואר ב**שו"ע** (שם ס"ז).

ג. חכמת אדם (כלל קכה ס"א).

דירה נאה כחצי מהיר!

מספר: בחור יקר שמצא כיצד לעזור להוריו לקנות דירה

יום אחד קראתי בעלונכם על יהודי שקיבל על עצמו לשמור את עיניו לארבעים יום וראה ישועה בזכות כך.

הוריי מתגוררים מזה שנים ארוכות בשכירות, וטרם הצליחו לקנות דירה שתתאים לצרכים שלנו, וגם למחיר שאפשר להם לשלם. גמרתי אומר לקבל קבלה חזקה בשמירת עיניים לארבעים יום, ושדבר זה יעמוד לזכות הוריי שיוכלו למצוא דירה.

לא היה לי קל כלל ועיקר, אך התחזקתי מאוד ע"י קריאת הגליונות שלכם במשך כל התקופה, וב"ה עמדתי יפה בקבלתי.

מה אומר, ביום אחרון של הארבעים התקשרו מטעם ארגון חסד, שיש להם להציע דירה במחיר מוזל מאוד, ממש כחצי ממחיר השוק, לאנשים שעדיין אין להם דירה, ושאלו את הוריי האם הם מעוניינים בכך. ההורים שלי כמוכן קפצו על המציאה, והעסקה יצאה אל הפועל בשעה טובה. כל זה קרה כאמור ביום הארבעים לקבלתי!

ובהזדמנות זו אני רוצה להביע את הערכתי ותודתי אליכם בתוך רבבות אלפי ישראל. העלונים שלכם מחזקים מאוד, מחכימים מאוד, ומשאירים רושם בל יימחה עמוק בנפש. אני יכול להעיד, שעל אף שדורנו משופע בעלונים וגליונות מכל הסוגים, הגליון היחיד שאיני עוזב עד אשר אני גומר אותו מצד לצד, הוא הגליון שלכם. ואני רואה דבר זה גם על אחרים, על אף שמגיעים אלינו כמות נכבדה של גליונות, הם נחטפים ואוזלים כמו לחמניות טריות...

זיכרון - זיסעז

מספר: הר"ר אברהם ק. מארה"ק:

במוצאי ראש השנה האחרון, לאחר הסתופפות מרוממות בצלו של מורי ורבי שליט"א, הלכתי בלוויית ידיד אל תחנת האוטובוס הקרובה, בתקווה למצוא שם אוטובוס שיחזירנו אל עירנו ולמשפחתנו במהירות.

עם ההגעה אל התחנה, נוכחנו לראות שממש כמונו, עשו גם הרבה משפחות בליע"ה, שכולם כאחד הגיעו לתחנה זו, בהיותה תחנה גדולה וגם קרובה יחסית אל נקודת המוצא, ו'כבשו' אותה וגלילותיה. "הבה נצעד אל התחנה הבאה, המרוחקת קמעה, שם וודאי לא עמוס כל כך, והיא יותר מומלצת לשמירת עיניים", פניתי אל ידידי בבקשה.

אך הוא לא היה מרוצה מההצעה. היינו עייפים וקצת תשושים מעבודת היר"ט של שני הימים, והוא טען שאין זה לכוחותינו לצעוד רגלית כברת דרך שכזו בעת הזו. מה גם, טען בהגיון מה, היות שהתחנה הנוכחית קרובה יותר לנקודת ההתחלה, הרי שכל האוטובוסים יתמלאו עד אפס מקום בתחנה זו וקודמותיה, כך ששום אוטובוס כבר לא יעצור בתחנה הבאה. "מה טעם לבלות שעותיים בתחנת אוטובוסים במוצאי ראש השנה?!" שאל-תמה.

אך גם אנוכי התעקשתי, שמירת העיניים בכל זאת שוקלת יותר מטיעונים כאלו, וב"ה בסוף אף הצלחתי לקבל את הסכמתו ועברנו שנינו אל התחנה הבאה.

לא חיינו שם שעותיים, אף לא עשר דקות... זמן קצר ממש לאחר הגעתנו, הופיע לפתע בתחנה אוטובוס ריק למחצה, עצר, ואסף אותנו אחר כבוד אל קרבו.

מה התברר? אוטובוס זה עבר קודם על פני התחנה הקודמת, ראה שם ציבור גדול המחכה לאוטובוס בכליון עיניים, עשה את חשבונותיו, והגיע למסקנה שממנו ממילא לא תצמח ישועה לציבור כה גדול, ואולי חשב שלציבור כה גדול צריך לשלוח אוטובוסים ריקים לגמרי. כך או כך, החליט הנהג לעקוף את אותה התחנה, ולהגיע ישר אל התחנה הבאה, שם חיינו לו יחד עם מספר מועט של אנשים נוספים. כך שהגענו אל עירנו במהירות ובנוחות, הרבה מעל לציפיותינו!

זה לא סיפור גדול אולי, אך אני ראיתי בסיפור זה התגלות מופלאה של סייעתא דשמיא, ואות ברור שהשתדלותנו רצויה לפני המקום. הרי לו היינו נכנעים ליצר העצלנות, ולא היינו מסכימים לטרור ולהתאמץ קצת למען שמירת העיניים, כי אז היינו נאלצים לחכות הרבה יותר זמן, ומסתמא גם לנסוע בסוף באוטובוס עמוס עד להתפקע, ומי יודע מה עוד. דוקא כעת נהנינו מכל העולמות, מנסיעה נוחה ומהירה, ומשמירת עיניים - גם בתחנה וגם בנסיעה עצמה!

<<< המשך בעמוד 1

תחכמו באור תורתנו
אני וזרענו וזרע זרענו...
והכח סגולה נר חכמה
והכח סגולה נר חכמה

ויהיו זרעי
וזרע זרעי
תלמידי
חכמים
וחסידים
אהובים
למעלה
ונחמדים
למטה

סגולה מועילה
ביותר עבור

בנים

יראים
שלמים
ובראים

השומר על
עיניו יזכה
שבניו יחיו
והוא יגדלם
בלא צער

הרה"ק
ר' אורי
מסטרעליסק
זיע"א

הפועל על
אחרים
להרחיק
מעבירות,
יחיו בניו
מבורכים

זוהר
הקדוש

הרימו את
תרומתכם למען
ארגון נשגב זו
לזכות את ישראל
בשמירת עיניים

מנהל
עצמם
מנהל כלל יו"ר

אי"ה הזוכים
יתואמו ויקבלו
הספר לבתייהם, וכן
יפורסמו שמותם
בשלוחה המיוחדת
למבצע בחורים,
(שלוחה 8, אחרי בחירת שפה)

בעז"ה התקיימו 100 הגרלות!

אוצר
מאמרי
התחזקות
בלשדק

על
הנפלאים
"תנה בני"

<<< המשך מעמוד ה'

הפריחה שפרחה לה

מלמד חשוב מספר:

לקראת עונת הקיץ תשפ"ג, קיבלה רעייתי תחי עבודה במחנה בנות מאנ"ש שהתאים לה מאוד ב"ה.

יום אחד בלבד לפני הנסיעה למחנה, נחרדה ב"ב לגלות פריחה מכוערת שהופיעה לה בפתע פתאום על הפנים, ליד העיניים. פנו לרופא אך הוא לא מצא כל פתרון. יום אחר כך החמירה הפריחה והתפשטה גם לכיוון העין השנייה, כשהיא מלווה ביסורים גדולים, גשמיים ונפשיים. וכמובן נושא העבודה במחנה הקיץ שאמור להתחיל כבר, הקדיר עוד יותר את התמונה, הקודרת בלאו הכי.

מזה זמן שאני שואב התעוררות רבה מגליונות 'טהור עינים' הנפלאים, בנושא הזהירות הנדרשת בלאו של "ולא תתור". דברים אלו השפיעו עלי מאוד, ולדוגמא, כשנסעתי בל"ג בעומר למירון לאחר קריאת הגליון, היתה זו נסיעה אחרת לחלוטין מהנסיעות הקודמות שלי.

נוכח המצב הלא נעים שנקלעתי אליו, אמרתי לקבל עלי החלטה חזקה שתעמוד לי לזכות. והיות שאני מתעתדת הרי לשהות במחנה בנות, והבית שלי יהיה קרוב למקום שהותם של הבנות, קבלתי עלי איפוא שלפחות בשלושת הימים הראשונים לא אסתכל מהחלון כלל וכלל. זאת קבלתי עלי, כשאני אף מוסיף תפילה שהדבר לזכות ב"ב שתתראפ מהפריחה המטרדית. גם קבלתי עלי לפרסם את דבר הישועה בגליון 'טהור עינים'.

וראו זה פלא! כמה היה בלתי נתפס, זו

הייתה המציאות - ממש מאותו זמן, החל להיראות שינוי לטובה, עד שתוך ימים ספורים כל העניין היה נחלת העבר. הפריחה נעלמה ב"ה לחלוטין בזכות קבלה על שמירת עיניים!

מוצא שפתי אשמור - אני שולח לכם כאן את המעשה לפרסום, כפי שהבטחתי. שידעו בני ישראל שגם בזמנינו רואים ישועות גלויות בגשמיות וברוחניות בזכות שמירת עיניים.

בכיה של חנם

לפני תקופה היה עלי להגיע עם בני המקום מסוים, במשך כמה ימים בזה אחר זה. המקום עצמו דוקא היה בסדר, אך כדי להגיע לשם היה צריך לעבור במקום מסוים - אשר קיימים בו נסיגות מרובים בשמירת העיניים. כל יום לפני היציאה לדרך עצרתי והתבוננתי במשמעות הדרך שאני הולך לעשות, ובכך שאני חייב לאגור כוחות ולהתגבר. התכוננתי מבעוד מועד. בפועל, הייתי עסוק כל יום במחשבות חרטה, האם באמת נשמרתי כהוגן או לא.

יום אחד החלטתי לצרף תפילה קצרה לשאר ההשתדלויות "רבש"ע, עזרני והיה נכון עמי שאוכל להישמר לגמרי מכל מכשול". גם ביום ההוא עברתי את אותה הדרך, אך כשרק הגענו למקום ההוא, התחיל פתאום בני לבכות ללא סיבה נראית לעין. בכי תמרורים, שלא נתן לי להיות עסוק בשום דבר אחר חוץ ממנו ובסיבת בכיו... כך מצאתי את עצמי פתאום מהעבר השני של המקום המכשיל, כשאפילו לא שמתי לב שעברתי בו!

ברוך שומע תפילת עמו ישראל!

מכתבים מארצות

עשר פעמים כלום

שלום וברכה. אני מאוד נהנה מהגליון האיכותי והעשיר, במיוחד חשתי תועלת מקריאת העצות המעשיות והמכתבים

רציתי להוסיף כאן עצה טובה ומועילה, ששאבתי מסיפור נאה שקראתי פעם. היה פעם יהודי, חסיד הדבוק ברבו, שהיה מקפיד לא להחסיך אף תפילה בצל רבו, ולא ויותר על כך גם כשהיה כבר במרומי שנותיו. שאלוהו פעם מקורביו: כיצד אתם מסוגלים לעשות דרך שכזו שבו אחר שבו? כיצד יש לכם את הכח לכתת את הרגלים מהלך של חצי שעה ויותר?

ויענה להם במוקש שפתי, "אני עושה את הדרך בעשר פעמים כלום..." ומיד הסביר: "ראו נא, כשאני יוצא מהבית לביהמ"ד מיד קופץ מולי היצר, ויש לו הרבה טענות, אולי אפילו נכונות; דרך כה ארוכה ברוגז לעשות, אדם בגילך? ... ומה אני משיב לו? הנה, את העץ הזה אתה רואה? זה לא רחוק מכאן בכלל, ובכן אני הולך רק עד לשם. זה הרי ממש כלום... כשאני מגיע לשם, אני אומר לו שוב, לבית זה וזה; גם זה כלום הוא, ממש דרך קצרה וקלה עד לשם... ובאמת אני מתקרב לשם בכלום מאמץ. וככה אני ממשיך ומתקדם עוד עוד, 'מתחנת כלום' אחת 'לתחנת כלום' אחרת, עד שאני עושה את כל הדרך ב'עשרה כלומים'..."

עד כאן המעשה הנחמד, וחשבתי לעצמי שעצת זהב זו ניתן בקלות להעתיק גם אל נושא שמירת העיניים. הרבה פעמים אדם עומד לפני יציאתו לדרך, וקשה לו לחשוב על דרך ארוכה שבה הוא שומר כל הזמן על העיניים כמו שצריך, עבודה קשה שבמקדש... אך באמת לא צריך לחשוב על דרך ארוכה; ניתן בשופי לחלק אותה לפעמויות, ואולי אפילו לפי מטרים, 50 מטר אני יכול ללכת בשמירה מעולה ומהודרת כמו שצריך? לפחות זה אפשרי. ומשם להתקדם הלאה לעבר תחנה הכלום הבאה, וכך אפשר בקלות לשמור על העיניים כמו שצריך לאורך כל הדרך.

זו עצה בדוקה, קלה ויעילה, ונותנת הרבה סיפוק!

ושהקב"ה יתן לכם הרבה כח להמשיך לחזק את העניין החשוב הזה, העומד ברומו של עולם.

תרומות

שלוח 077.401.6591 2

חלק בהפצת הגליון:

- זכות 1,500 ₪
- זכות 1,200 ₪
- זכות 1,000 ₪
- זכות 900 ₪
- זכות 800 ₪
- זכות 600 ₪
- זכות 300 ₪

זכות עמוד בגליון:

1800 ₪

שותפי טהור עינים

- 180 ₪ (זכות)
- 120 ₪ (זכות)
- 100 ₪ (זכות)
- 50 ₪ (זכות)

זכות הפצת הגליון (עמוד מלא ודפי אחור)

6,000 ₪

זכות הדפסת הגליון (הדפסת)

10,000 ₪

זכות הוצאת הגליון

18,000 ₪

עניי ישראל נשואות לעזרתן

קו תוכן עשיר בשפת האדיש "עיניים"

079-704-0-023

[התחנה: קו 110 מתנהל על ידינו אלא על ידי עסקי "עיניים" בארצות, גם שלא לפנות אלינו בנושא זה]

מכתבים מדבקות שקופות למשקפיים

שלא נראית מבחזק ועוד שלל מתרונות יעילים לנטיעת לחול:

053.315.5613

לקבלת הגליונות בפקס חייגו:

02-313-2-641

להכניס קוד הגליון 1212

על הטוב יזכר

זכות עמוד בגליון

לעילוי נשמת הרה"ק רבי לוי יצחק בן שרה סאשע זי"ע מבארדיטשוב

זכות מזכבה

הר"ר זאב מינצברג זי"ו משפ"ר ארזנער שיחי

זכות 1000 גליונות

הר"ר א.מ.ר. זי"ו להצלה בכל הענינים בדרך וכל הישועות

נחם לזכות ולרומאות עיניה של **סימא בבצי בת הינדא**

הר"ר מנחם מענדל גרומן זי"ו לרגל הולדת בתו

הר"ר שלמה שמעיה דעבלינגער זי"ו לרגל הולדת בנו

טאהור עינים

החברה החרדית לשימור תורה

077.401.6591

אזור בנות שפה

- 1 לשמירת הודעות
- 2 לנדבות
- 3 להשאת הודעות
- 4 לפרסום סיפור

עבודת ישראל 26, ירושלים 9515528

המערבת באמריקא

7 Best Shema 4301 Monroe NY 10550

845.999.4114

לעילוי הגליונות בשפה"ק/ אידיש יונלן להשאת הודעה על מספר המערבת שלושה 3

ניתן להשיג את הגליונות גם במוקדים הקבועים: ירושלים: רחוב עבודת ישראל 26 בני ברק: רחוב טוקולוב 23 על הגדר ימין הבנין